

Prøveeksamen Sorø Akademi, 1. marts 2007.

Klassen 2b medvirkede ved forsøget. Af klassens 27 elever havde 7 meldt sig til prøveeksamen, og blandt dem var to blevet lodtrukket. De fik hver sin antikke tekst: (1) begyndelsen af Perikles' Gravtale (Thuc. 2.35-40) og (2) et stykke af feltherreprocessen (Xen. **Hell.** 1.7.6-12). Den perspektiverende tekst til (1) var ca. 2 normalsider fra artiklen "Demokrati" i **Encyclopædia Britannica** 14. udg. (1929), og til (2) ca. en normalside fra Edmund Burke's **Tanker om den franske revolution**. Den første tekst må anses for relativ let, den anden for langt sværere at forstå og fortolke. Til begge tekster var der en kort indledende "manchet", der gjorde rede for, hvor teksten var taget fra, hvornår den var skrevet, og i hvilken kontekst den indgik.

Resten af eleverne i klassen fik udleveret begge ekstemporaltekster og fik besked på at bruge en halv time på hver af dem.

Eksaminationen foregik i alle elevers nærvær og de to eksaminationer, hver på ½ time, efterfulgtes af en debat, hvor først de to eksaminander og derefter hele klassen kunne gøre rede for, hvad de mente om de perspektiverende teksters længde, sværhedsgrad og relevans i forhold til den opgivne antikke tekst. Der blev givet vejledende karakter efter hver eksamination, hhv 7 og 10.

Begge eksaminander havde brugt ca. 20 minutter, dvs en tredjedel af forberedelsestiden, på den perspektiverende tekst. Begge eksaminander samt næsten alle i klassen fandt, at den perspektiverende tekst havde den rette længde, når man tog den forskellige sværhedsgrad i betragtning. En længere tekst ville have lagt beslag på en alt for stor del af forberedelsestiden og forrykket balancen mellem den antikke og den moderne tekst.

Der var enighed om, at det var en god idé med perspektiverende tekster i oldtidskundskab, og at de her valgte perspektiverende tekster var relevante. Det blev også pointeret, at den korte indledende manchet var meget vigtig. Uden den ville det ikke have været muligt at få teksten placeret og fortolket.

Denne forsøgseksamen har vist - ligesom de to forrige - at den perspektiverende tekst ikke bør være længere end højst to sider, hvis det er en lettere tekst, og ikke meget længere end en side, hvis det er en svær tekst. Den har også vist, at det kun er de bedste elever, der helt på egen hånd kan finde relevansen i den perspektiverende tekst. For gennemsnitseleven vil relevansen af den perspektiverende tekst derimod kunne findes og formuleres i dialog med eksaminator. Vi finder det derfor vigtigt at påpege, at eksaminators rolle som fødselshjælper er ekstra påkrævet i den del af eksaminationen, der vedrører den perspektiverende teksts forhold til den opgivne antikke tekst.

Mogens Herman og Olav Nygaard